

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja),
w dniu 25 stycznia 2017 r. – Lubrizol France SAS/Caisse nationale du Régime social des indépendants
(RSI) participations extérieures**

(Sprawa C-39/17)

(2017/C 112/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Lubrizol France SAS

Strona pozwana: Caisse nationale du Régime social des indépendants (RSI) participations extérieures

Pytania prejudycjalne

Czy art. 28 i 30 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie temu, by wartość towarów przemieszczanych z Francji do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej przez podmiot zobowiązanych do uiszczenia składki socjalnej od przedsiębiorstw z tytułu solidarności społecznej oraz związanej z nią składki dodatkowej lub w jego imieniu, do celów działalności jego przedsiębiorstwa, była brana pod uwagę w celu określenia całkowitego obrotu stanowiącego podstawę wymiaru tych składek?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 26 stycznia 2017 r. – Fashion ID GmbH & Co. KG/Verbraucherzentrale**

(Sprawa C-40/17)

(2017/C 112/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Fashion ID GmbH & Co.KG

Druga strona postępowania: Verbraucherzentrale NRW eV

Pytania prejudycjalne

1) Czy uregulowanie zawarte w art. 22, 23 i 24 dyrektywy 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które, oprócz kompetencji ingerencyjnych organów ochrony danych i możliwości wnoszenia środków prawnych przez osobę, której te dane dotyczą, przyznaje społecznym stowarzyszeniom mającym na celu ochronę interesów konsumentów legitymację do występowania, w razie naruszenia tych interesów, przeciwko podmiotowi dopuszczającemu się naruszenia?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) W przypadku takim jak niniejszy, w którym ktoś wstawia do swojej strony internetowej kod programu, który inicjuje żądanie przez przeglądarkę użytkownika treści od osoby trzeciej i przekazywanie danych osobowych osobie trzeciej, czy ten podmiot wstawiający kod jest administratorem danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, jeżeli on sam nie może wywierać wpływu na to przetwarzanie danych?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że reguluje on w wyczerpujący sposób odpowiedzialność w tym sensie, że stoi na przeszkodzie pociąganiu do odpowiedzialności cywilnoprawnej osoby trzeciej, która wprawdzie nie jest „administratorem danych”, jednakże powoduje przetwarzanie danych nie mając przy tym możliwości wywarcia na nie wpływu?
- 4) Czyje „uzasadnione interesy” należy przyjąć w sytuacji takiej jak niniejsza za punkt odniesienia przy wyważaniu, którego należy dokonać zgodnie z art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE? Czy interes polegający na wstawianiu treści osób trzecich czy też interes osoby trzeciej?
- 5) W przypadku takim jak niniejszy, wobec kogo musi zostać wyrażona zgoda, którą należy oświadczyć zgodnie z art. 7 lit. a) i art. 2 lit. h) dyrektywy 95/46/WE?
- 6) W przypadku takim jak niniejszy, czy przewidziany w art. 10 dyrektywy 95/46/WE obowiązek przekazywania informacji dotyczy również operatora strony internetowej, który zamieścił treść osoby trzeciej i w ten sposób powoduje przetwarzanie danych osobowych przez osobę trzecią?

(¹) Dz.U. 1995, L 281, s. 31

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 1 lutego 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-47/17)

(2017/C 112/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy biorąc pod uwagę cel, treść i zakres rozporządzenia Dublin (¹) i dyrektywy w sprawie procedur azylowych (²), państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (³) w terminie dwóch tygodni?
- 2) Jeśli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy należy zatem, uwzględniając art. 5 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia wykonawczego, zastosować termin maksymalnie miesiąca przewidziany w art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 343/2003 (⁴) (obecnie art. 25 ust. 1 rozporządzenia Dublin)?
- 3) Jeśli na pytania pierwsze i drugie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, czy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, dysponuje – jeżeli uwzględnić zawarty w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wyrażenie „beijvert” [„dokłada wszelkich starań”] – rozsądnym terminem na udzielenie odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie?
- 4) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno rzeczywiście udzielić odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego w rozsądnym terminie, czy termin ten jest jeszcze rozsądny po upływie ponad sześciu miesięcy, jak ma to miejsce w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym? Jeśli na to pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej, to jak należy rozumieć „rozsądny termin”?
- 5) Jeśli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, nie udzieliło odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie ani w terminie dwóch tygodni, ani w terminie miesiąca, ani w rozsądnym terminie, to jakie należy wyciągnąć z tego konsekwencje? Czy w takim przypadku za merytoryczne rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez cudzoziemca odpowiedzialne jest wnioskujące państwo członkowskie, czy też odpowiedzialne jest państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek?